

כלל ה פרט ש

ומחנת לו אחרית טוב בעת פטירתו, משיה הית מלהסית מכל שסיה לית , וסס כל מגמהו להתאמן לטרוח להחטיאם בפנס יסוד -- ובכלל הסחות עמלק שהוא קליפות לרי המפתה לגאווה ולפנס ברית הוא , שטורה ומסית לנשים סיהי בבחינת גבהו כמות ליון שתלכנה נטויה גרון ומשקרות עינים , ולקשט בחכשטיס ובמלבושים כאלחת הפריעות והשרות , הגס שהס בגדי שחן וגאווה ולא מדרכי הלניעות , וגורמין להכעיר היליה"ר בלב רואיהס °) ועי"כ הולכין מעט מעט מרת יאהדות מדרכי הלניעות ומשנים מדרכי אמהות הכשרות **להתקשט אף בפאה נכריות** , הגס שהימר דבר זה רפוי מאלד עיין (תשובה מאהבה ח"א סימן מ"ח) שפליגי בזה גדולי הסופקים , ורבינו הגדול בדור האחרון הזה לזה לכל זרעו . וז"ל וגם בפאה נכריות אני חוסרכם באיסור גמור [והא דלא אסור כן לכל העולם , משום כסס שמאזה לומר , וגם משום שידע שמי שהוא ירא ד' ונדבה לבבו שאשתו ובנותיו יהיו מנשים בזהל חבורך וילכו בדרכו האמהות , ודאי יאמר גם אני אתהבג בזרעו של אותו לריק (**)] **ואחי"כ עבירה גוררת עבירה והוסיפו להרע לילך יותר**

°)

וגם לעורר קנאה ושנאה מן אה"ע עלינו חיו , וז"ל [תשובה מאהבה ח"א סוף סימן מ"ח] וכל הגירושין עד היום הזה מלרפת , ספרר , שפניא , ופורטינאל , וכדומה . מגוי אל גוי וממלכה אל עם אחר , כולם היו משפלת הקנאה שלא יכיר בחולות וכרחובות בין איש יודא לאחד השרים היושבים ראשונה במלכות .

וז"ל (הגאון רבי יעקב עמדיען ז"ל בסדר שלו בשער הדלק חלוץ המלרי) וגדל חשק להתערב בגוים להתהג בקיטוי מלבושיהס בדיוק גדול בכל "מ ו ד ע ח ד ש ה" מחמירין על עלמן ומדקדקין בהס יותר מהעמים ההס המחדשין אותו , ולעולם תראה אפילו משרתת יהודית לובשת מיד מלבוש "מ ו ד ע ח ד ש" בהתלחו בטרס נתפשט בין המון עם הארץ , וכל בגדי לבעוים חדשים עם ישנים אינס מהסיקין להשניע תאותס וחמדתס , לראות כס להסב אליהן עיני כל רואיהן .

°°)

עיין (חובת הרבבות) שכל ירא ד' ראוי לו ליקח ראה מעופרי עבירה ועושי רשע . כמה הס זריזים וממהרים לעשות עבירה למלאות תאותס בכל " דקדקיה ופרטייה ולא יבשו , ואס המה עושים כן עבור תאות בהמיות והנאה גשמיות שהוא כמו רגע , מה מחויבים לעשות יראי ד' עבור תאוה רוחניות והנאה עולמית לביות בורח מן עבירה , ולקיים מאס ד' בזריות ובשמחה בכל דקדוקיה ולא יבוש מלעג השאננים -- אי"כ "נ ש י ס שאננות , בנות צו פ חות" שמען קולי והאזינה אמרתי , הרי אס נתחדש "מ ו ד ע" חדשה בעיני הבגדים שהיא מאבזרייהו הפריעות וענות , מיד כל אחת מקנאה בחברתה וממורת חריזה לומר לעשה כן גם אני . מעתה חנו דעתכם לכך , מאחר שראתה עינו של אותו לריק ואכיר הדושים כמה מהפנס מסתעף לנשים כאלה שלובשים בפאה נכריות עד שמאהבת

שירי משכיל

טז

זמר בפרינוח, ללבוש פרוק הנקרא במדינה זו שייסל וביינו לכסות כל הראש נפאה נכריות, וזה אסור מדינא, וכל הפוסקים מודים בזה.) משום שגראות

האב על בנותיו לזה והזהיר אותן וגם ברכם, וז"ל הוהב, וגם בפאה נכריות אי אוקרסם באיסור גמור, ודי ימליחם חן וחכד ותגדלו ברכם ואלאליכס על החורה ועל עבודה. איכ כמה מהראוי וככון הוא שכל אחת ואחת תהי' בבחינות והקנא רחל באחותה לומר חטשה קן גם אי ואזכה לכרמתי של אותו לדיק וקדוש עליון.

עיין (כתובות דף ס"ז ע"ב) תוספ"ז ד"ה שפסקו, דמפרש שלא היחה לריכה יותר, וקשה מאד מדוע התרעמה על החכמים ואמרה כך תפסקו לבנותיכם, וג"כ מאי הוא כוונה מסדר הש"ס דאסמין לה מעשה דריכה אחת. ונלענ"ד לישיב ולפרש דחכמים עשו כדן שפסקו לה מה שלריכה, והיא אפי"ה שפיר התרעמה עליהם לשיטתה. דהנה ידוע דעיקר קישוט שמרים ובשמים שלריכה האשה כל זמן שהיא פנויה היא על שערות ראשה. ומינה כשהיא נשואה דפרועות ראש איסור תורה הוא, ובזוהר החמיר מאד שלא יראה שום שער ראשה אפילו בביתה, ורק היה דרכן שיהי' להם פאה נכריות על הדפעים אותן נשים שלא היה רואים להיות מהלכות מנשים באהל תבורך, משום מעיקר הדין פאה נכריות מותר, אם כן חכמים פסקו לה כ"כ בשמים הנלרכים לבנות ישראל הכשירות שדרכן לכסות ראשן לגמרי, מלבד הדפעים, אבל היא שהיתה בת עשיר גדול, וכסף חזב כי ירבה ורם לבבך, היחה מגלה שער ראשה, משי"ה אסמין לה אותו מעשה שהלכה בפרינוח בשער ראשה מגולה, ורק אז כשאמרה לרי יותן פרנסתי נכנע לבנה הערל ונתעטפה בשער ראשה [עיין כרם שלמה על אה"פ בסופו תשובה ל"א], משי"ה באמת היחה לריכס יותר בשמים להתקטט, משי"ה אמרה היא לחכמים בייחותא, ולא בדרך קללה, כך תפסקו לבנותיכם שהן לנועות בנותן דמוריין והולכת בכסוי ראש, דמנ"ל לפרש שהיתה כוונתה לקללה אם יש לנו פירוש מורווח שלא על דרך קללה, משי"ה ענו ואמרו אמן, הכוונה שיהי' להם כ"כ עושר שיהי' יכולת בידם ליתן לבנותיהם כ"כ מדינא, משא"כ לפיל דליכא פירוש אחר למה שאמרה כך תפסקו לבנותיכם אם לא בדרך קללה, משי"ה לא אמרו אמן, משום שהיתה שומרת יבם, והיה מיושב בזה אפשר קושיות תוספת לפירשי. מעתה יש להביא ראיה מכאן לשיטת (אלי" רבה). עיין תשובה מאהבה (ח"א סוף סימן מ"ח), וגם בפאה נכריות אסורה ליתך פרועה ראש לגמרי הנקרא פרוק, דאלי"כ אחתי קשה מיט היה לה כעס על חכמים, הלא הם פסקו לה כ"כ בשמים הנלרכים לכל שער ראשה כשתכסה בפרוק, מעתה אם היא אינו רואה להיות מנשים הכשירות, הלא תוכל להתקטט באתן בשמים שער ראשה ממש, ע"כ מוכח דגם "פרוק" אסור.

כדל ה פרט ט

שנראות כהולכת פרושה ראש, עיין (תשובה מאהבה ח"א סוף סימן מ"ח),
וגם היא פתח רע לבוא לחייך לילך בנינוי שער עלמה, ולאחרון הכביד שהוא
פריאות ועזות גדול מאד משום שאין יכיר עי"כ בין פנייה לנשואה.

יבנהת ישראל לועקה על כנות ישראל כאלה, אל כנותי כי מר לי מר מאד
מכס כי ילאה כי יד' הסיך עבור כגים לדקיות נחלו, מינה פריאות ועזות של
כגים גורמות אריכות הגלות, לכן שוב נא כנותי, לך נא בדרכי האמהות הכשירות
והאלמוניות, ונא נא שימו לבכם על דרכיכם הלא אשה הכשירה המקפדת מאד
לשמור דת משה ודת יאהדות כראוי, כמה עובות מסתעפים מזה, גורמות
לבעלה שפע כמחזיל על פסוק לאברהם הטיב בעבורה, וגם זוכה פיי"כ לכנים
מהגונים ככתוב משום שהיא לזועה בירכתי ביתך בניך כשתלי זתים, וקממות
זכתה שכל שבעה ננים היו משמשים בכהונה גדולה עבור שלא ראו קורות ביתה
שפרות ראשה, וזכו באמת חלק האדם מכל עמלו, ועל המזלולת בדת יאהדות
חיתא (בזוכר נשא בפי סוטה), וחיל וחתתא דאפיקת משפרי דרישה לבר לאתחקרי
ביה, גרים מסכנותא לנתיי וגרים לנכהא דלא יתחשבון בדרא וגרים מלה אחרת
דשריא בביתא, מאן גרים דא ההוא שער' דאתחזי מרישה לבר ומה בביתא האז
כש"כ בשוקא, ועל כולם מה שאחזיל איש ואשה זכו שם י"ה שרוי בנייהם. לא
זכו מסתלק השם ואש אוכלתן, ותדעו שאש של מעלה אין גנים מכבים אותו,
ובכלל אשה ככלל שיהי תגרי בביתם, וכמה רעות גורמות אשה רעה, או
קוברתו, או קברתה, או שהוא מעגן אותה, או שהיא תענן אותו, וגם גורם מיתה
לכניהם — לכן כנותי שוב נא מדרכיכם הרעות ולך נא בדרכי הליטיות וכשירות.
ואל תתחברו ואל תקנאו בכגים ררורות לעשות כמעשיהם, ודעו נא וראו מה
תחליפו, ובמה תחליפו שלום ביתכם, הללמות בניכם בזה ובזה, והללחה ושפע
של בעליכם, והשראות השכינה בביתכם, ובמה, עבור חלות סרומות קישוטים
ויפוי של עזות ופריאות אשר לא לאעיל ולא לעור, כי אם בוא יבוא העת להגים
אש בניכם אזי לשוא תתיפו בכל קישוטי העזות והפריאות האלה ותתקיים קללות
ישעי' תחת פתיגיל מחנורת שק, תחת מעשה מקשה קרחה, ושקר החן והבל היוסי,
ורק יראה די היא תהלל.

כדל ו

ידי ידיו אכונה וכו' די פרטים.

פרט א

אבקש ממך שתפרש לי כפל לשון (הפסוק ז' שמות סימן
כ"י) לא תשא את שם די אלקך לשוא כי לא ינקב די את
אשר ישא את שמו לשוא. גם תבאר לי למה הסלינה התורה
בעונש לא ינקב.

שאלה לא